

“Gunnar, als ze niks gezegd heeft en ze is gewoon gaan lopen...” Anouk lijkt Gunnar niet klakkeloos te willen geloven. “Hoe weet je dan zeker dat ze Tia niet wil?”

“Ik stelde het voor en precies toen...” Gunnar stikt. Hij staat op het punt te gaan huilen.

“Kom,” zegt Anouk. “Tia heeft nog wel wat tijd voor ze werpt. Laat ons weer binnengaan en eens zien wie er nog thuis is.”

Gunnar slikt zijn tranen weg. Hij volgt Anouk naar de keuken. Daar staat Jeroen. Of hij komt pas van zijn kamer of Gunnar moet daarstraks slecht gekeken hebben. Daphne groet Anouk vrolijk. Deze beantwoordt haar vrolijkheid met een voorzichtige groet om Gunnar te ontzien. De ongelukkige laat Anouk met Daphne praten en besluit met Jeroen over het gebruik van de keuken te onderhandelen. De Twixen in zijn maag motiveren hem Jeroen voorrang te verlenen aan het fornuis.

Daphne ziet Anouk vanuit haar ooghoeken ongerust naar Gunnar kijken. Haar verbeelding ervaart die vriendschap tussen hen als een voorbode van romantiek.

Gelukkig gaat hij geen drama zoeken, denkt Anouk terwijl haar aandacht hem geen tel loslaat. Een heerlijk ruim gevoel nestelt zich achter haar borstbeen. Gevoeligheid bij een man stelt haar gerust. Als een man gevoelig is, ligt zijn leeftijd ergens tussen de feiten en de noden van zijn omgeving.

H o o f d s t u k 2

De kortste maand van het jaar dient zich aan. Voorzichtig hangt de lente haar versierselen uit. Het is nog koud maar het zonlicht heeft al een witgele tint. Minnie heeft vannacht zo weinig geslapen dat ze er fysieke pijn van ondervindt. Haar klieren staan gespannen. Haar ogen prikken van vermoeidheid. Toch wil ze naar de nieuwjaarsreceptie van het woonproject. Ze mag er gratis soep en pannenkoeken eten.

In de winter douchen vergt ook op uitgeruste dagen veel van haar energie. Zich uitkleden in een koude badkamer is bijna een nachtmerrie, tot het warme water over haar naakte lichaam stroomt. Haar kruin druipt nog wanneer ze onderweg is naar zaal de Tichelrij in de Kleiput. Daar vindt de receptie plaats. Ze gaat de trap op en betreedt de zaal. In een oogwenk kijkt ze haar helemaal rond. Daar zit Paul. Hoewel Minnie hem ziet, ontgaat het haar omdat ze honger heeft en moe is. Rechts van de deur wordt de soep bedeeld. Dat ontgaat haar niet. Eens soep in haar handen, zoekt Minnie een plaatsje uiterst links in de zaal, tegen de wand. Paul zit aan een tafeltje in het midden van de zaal.

Wanneer ze met haar kommetje soep haastig het plaatsje tegen de wand opzoekt, schrikt Minnie schrikt zich een apenhoedje. Paul is toegetreden tot Beschut Wonen Duffel, of hij zat hier nu niet. Ze speelt haar intentie om schaamteloos van de gratis soep te genieten snel kwijt. Het slaaptekort speelt haar parten en haar onvergetelijke gesprek met Paul op hun afdeling, wappert in haar ijle hoofd. Hoe vals van haar uit te spreken dat God of Allah Pauls arme vader

gestraft zou hebben met kanker. Ze vreest dat Paul na al die tijd haar die strafwaan nog niet vergaf en het ontbreekt haar aan creativiteit en durf om iets goed te maken. Paul blijft onderdeel van een andere dimensie van de werkelijkheid, hoewel hij nu in dezelfde zaal koffie zit te drinken.

Onwillekeurig vermijdt Minnie naar hem te kijken terwijl ze onverschillig haar gratis soep oplepelt. Het vertrek van Paul en zijn groepje gezelschap gaat aan haar toch niet ongemerkt voorbij. Dan pas haast ze zich als een hazewind naar de ketel soep om bij te laten scheppen. Wanneer ze een tweede kommetje soep gekregen heeft, keert ze opgelucht terug naar haar plaatsje. Nu hij niet meer in het midden van de zaal zit, overpeinst ze nuchter de mogelijke schade. Paul zag er uiterst rustig uit, alsof niks hem kon deren, nog in het minst die grote bek van een Minnie die daar soep zat te eten.

Uit plichtsbewustzijn gaat Minnie in de slotfase van de receptie het gesprek nog aan met haar tafelenoten. Ze probeert geen fouten te maken. Pauls aanwezigheid herinnert haar eraan dat er fouten kunnen gemaakt worden. Hoe ongemakkelijk kan het dan worden om elkaar maar gewoon nog te groeten. Het is alsof zij en Paul elkaar nooit gesproken hebben, nooit aan elkaar voorgesteld zijn. Nochtans weet Paul van Marks bestaan af. Hij weet meer dan haar huisgenoten, die al maanden met haar een keuken, een woonkamer en een badkamer delen.

Minnie verlaat de Tichelrij zelf om negentien uur dertig en alleen, als de zaal al behoorlijk leeggelopen is. Haar cocon bevat nu een